

Karácsonyi műsor – 2006. november 7.

Készítették:

Dr. Bodó Sára

Gilicze Andrásné

Kiss Ibolya

Nagy Sándorné

Orosz Béláné Farkas Réka

Szabó Éva

Szászi Andrea

1.

Karácsonyi gyertyák

Elmondhatja 7 gyermek, égő gyertyával a kezében

1. Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Hirdessétek, hogy vége van nyomorúságának.
2. Mert íme sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.
3. Ne féljetek, mert hirdetek nektek nagy örömet!
4. A nép, amely sötétségben járt, lát nagy világosságot, és akik lakoznak a halál árnyékának völgyében, fény ragyog fel fölöttük.
5. Örülj nagyon Sionnak leánya! Örvendezz Jeruzsálem leánya! Ímé jön néked a te királyod, igaz és szabadító Ő.
6. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz... És hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének. Uralma növekedésének nem lesz vége. A seregek Urának buzgó szeretete műveli ezt.
7. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ének: Jöjjetek Krisztust dicsérni (328. dicséret)

2. Baja Mihály: Karácsony hívogatása

Jöjj el szép karácsony

Oszlasd el a gyászunk.

Szomorúságunkban jobb napot is lássunk.

Régóta lecsüngő

Bánatos fejünket

Emeld fel, töröld meg

Könnyező szívünket.

Hadd lássuk a jászolt

Az Isten Fiával,

S boruljunk elébe

Szent álmélkodással...

Üdvösségünk vára,

Hitünk napvilága,
Tündöklő fényekkel
Ragyogj a világra.

Az Ég üzenetét
Szívünkbe fogadjuk
S az egész világnak
Íme tudtul adjuk:

Dicsőség a mennynek,
Békesség a földnek,
Nyújtsanak ma jobbot
Kik egymásra törnek.

Harc, háború szűnjék,
Vérpatak megálljon,
Nemzetek szívébe
Jóakarát szálljon:

Szeretet szent lángja
Egekig lobogjon...
Az az áldott Kisdéd
Oh, hadd mosolyogjon.

3. Füle Lajos: Karácsony

A karácsony a legnagyobb csoda,
Az Isten el nem múló mosolya.

4. Ady Endre: Karácsony

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves, kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

Bántja lelke a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Oda haza.
De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretben üdvözülni.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna
Óh de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgotha nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

5. Karácsonyi kérdések

- Vándor:** Milyen nagy, új öröm kelt boldog éneket?
Miért ujjong háladal? Mondjátok, gyermekek?
- Gyermekek:** Ma jött a Földre le, kik Isten rég ígért!
Te jó hír, drága hír, szállj vígan szerteszét!

Vándor: Mondjátok pásztorok, mi történt veletek,
Otthagyva nyájakot, hogy elsiettetek?
Pásztorok: Más Bárányt ad nekünk az Úr ez éjjelen.
Mindnyájan elmegyünk; vár minket Betlehem.
Vándor: Boldog kis Betlehem, ugye megmondanád,
Hol, merre lelhetem az Isten Bárányát?
Betlehem: E Bárány egykor majd vért hullat éretted.
Most jászol várta Őt, nem talált más helyet.
Vándor: Siralom völgyében, Betlehem mezején
hol jártok angyalok? Nincsen itt égi fény!
Angyalok: Siralom véget ér! Zendüljön énekszó!
Ne félj, ne félj, ne félj! Eljött a Megváltó!
Vándor: Hát ilyen nagy csodát művel az Úr velünk?
Elküldte Szent Fiát! Felvirrad reggelünk!
Mind: Ma jött a Földre le, kit Isten ígért.
Te jó hír, drága hír, szállj vígan szerteszét!

Ének: Jer mindnyájan örüljünk (318. dicséret) (Akár a gyermekek egyedül, akár közösen a gyülekezettel.)

6. Pálfalvi Nándor: Karácsony

Karácsony ünnepén
Az a kívánságom,
Legyen boldog mindenki
Ezen a világon.
Itt is, ott is mindenütt
Legyen olyan béke,
Mint amilyen bent lakik
Az emberek szívébe.

7. Fésüs Éva: Álmodik a fenyőfácska

Álmodik a fenyőfácska
odakinn az erdőn.
Ragyogó lesz a ruhája,
ha az ünnep eljön.
Csillag röppen a hegyre,
gyertya lángja lobban,
dallal várják és örömmel
boldog otthonokban.
Legszebb álma mégis az, hogy
mindenki szívébe,
költözzék be szent karácsony
ünnepén a béke.

8. Túrmezei Erzsébet: Karácsonyi kívánság

Ha én betlehemi
pásztorgyerek lennék,
karácsony estéjén
a jászolhoz mennék.

Ha volna egy szelíd
szép, fehér báránycám,
azt is odavinném,
azt is odaszánnám.

Gyorsan letérdelnék...
Milyen jó is volna!
Angyalok éneke
gyönyörűen szólna.

Talán egy kis angyal
kezemen is fogna...
Megtartó Úr Jézus
rám is mosolyogna.

De én nem lehetek...
mért is nem lehetek
betlehemi nyáját
őrző pásztorgyerek!

Magyar földön járok...
el is múlt az régen,
hogyan az a csillag
ragyogott az égen.

Van most csillag elég,
de úgy egy se ragyog.
Nem énekelnek már
mennyei angyalok.

Úr Jézus elébe
Elmegyek én mégis,
száz nap és száz éjjel,
Ha mindig mennék is.

Száz nap és száz éjjel,
még nem is kell járnom:
Odarepít engem,
az én imádságom.

Mért megyek elébe?
megköszönni szépen,
a sötét világra,
hogyan leszállott értem.

Megmondani neki:
életem, halálom:
már én csak ezentúl
mindig őt szolgálom.

Megsimogat, tudom,
Szerető szemével,
Megtelik a szívem,
Szíve melegével.

Megtartó Úr Jézus
édes mosolyával:
karácsonyestének
nagy boldogságával.

Ének: Karácsony, karácsony...

9. Ady Endre: Kis karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiu vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretre
Mégiscsak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

10. Túrmezei Erzsébet: Miért?

Kenyérnek jöttél éhező világba,
Világosságnak sötét éjszakába,
Fényes hajnalnak, örök ragyogásnak,
Vak zűrzavarba bizonyos tanácsnak.
Jöttél útnak, igazságnak, életnek...
S kicsiny gyermekként jászolba
fektettek, Jézus, Jézus!

Miért sínylődnénk hát éhezve szegényen?
Miért tévelyegnénk világtalan éjben,
tanácstalanul és halálra vártan
és úttalanul a hazug világban,
amikor Benned mindent megnyerhetünk.
Kis jászolod elé odatérdelhetünk,
Jézus, Jézus!

11. Vályi Nagy Géza: Jézus

Nem volt a bölcsője
Aranyból, gyémántból.
Egyszerű emberek
Rótták össze fából –
És szent lett a jászol.

Nem álltak körölte
Rangos urak, dámák –
Jámbor öreg barmok
Nyaldosták a lábát
Örömen a percnek.

Amikor meglátták,
Nem volt pompa, tor, fény,
Csengő ezüst serleg –
Kis pásztor fiúcskák
Zsoltárt énekeltek.

Nem volt gyöngé testén
Drága selyem, pólya,
Egy imás, szűz asszony,
Takargatta gyolcsba
S dajkálta, ápolta.

Ékes bíborpalást
Nem borult reája.
S Ő lett a világnak
Örök Igazsága,
Királyok Királya!

Ének: Kirje, kirje kis dedecske...

12. Füle Lajos: Csak három ember

Csak három ember kereste Jézust
Valaha régen, mikor fényes hajnali
Csillag kigyúlt az égen.
Napkelet három szomjazó szívű
Fia kereste,
S meglelte szalmán, jászolba fekve

Karácsonyeste.
Nem volt Heródes dús udvarában
- milyen csodás ez –
pedig régóta tudták felőle,
hogy nagy Király lesz.
Azt is tudták, hogy Ő lesz a Főpap,
Igazi váltság.
Salamon híres, szép templomában
mégsem találták.
Csak a csillag hullatta fényét
az éjszakából, oda hol testté
lett az Ige, s bölcső a jászol.
Isten Fiának, akik keresték,
Szomjazó lelkek, rá is találtak.

Keresztfá lett a hajdani bölcső
azóta régen, az Ige testté lett
fenn a fán, hogy szívünkig érjen.
Hogy a világot ölelje át a szívünkön
által...

Vigyük a hírt, az örömet szét a három királlyal!

13. Gyurkovics Tibor: Karácsony

Egy bizonyos idő után
akárhány karácsonyfát láthatsz,
mindig csak egyet látsz
s a többi látszat.

A többi öröm másé, idegen,
vagy elrabolt öröm,
Jézus Krisztus hozzánk
csak egyszer jön.

Csak egyszer száll le az angyal
kitárt fehér szárnyal
és hozza le a békességet,
egyszer jön le Boldizsár a mirrhával.

És többé nincs békességünk,
nincs Máriánk, se szalmánk,
de erre az egy éjre
mindig emlékszünk.

És ott is gondolnak ránk.

14. Bódás János: Nem akadt hely

Nép a nép hátán nyüzsgött Betlehemben,
s hogy jött, akit évezrek óta vártak,
- mily szégyen ez! – a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának!

Ím legelőször barmok szeme tágul
ámulattal az égi jövevényre
s egy vén istálló korhadt jászolából
tündöklük a szeretet tiszta fénye.

Nem volt hely! S ma sincs. Szívünk tele van,
Száz indulat zsibongó népe lakja,
S Krisztus bolyong, az Isten hontalan...
Feléd vezet ma szent karácsony napja,
Szennyes szívem szállásnak felajánlom,
Foglald el Jézus, légy uram, királyom!

15. Füle Lajos: Karácsonyi üzenet

Üzenem mindenkinek, hogy a csillag
fényéből semmi sem kopott, értelme
lett csak megszokott. Üzenem
mindenkinek, hogy a Gyermeke ma is a
testté lett csoda, Isten jósága,
mosolya. Üzenem mindenkinek, hogy
a pásztor, király egyformán kedves
ott, s előtte boldog lesz legott.
Üzenem mindenkinek, hogy a bölcsek
serege most is útra kel, elég nekik
az égi jel. Üzenem mindenkinek, hogy
a szívem ma is repesve fut felé,
Ma is azé a Gyermeké!

Ének: Újra itt a szép karácsony...

16. Siklós József: Ki ünnepel igazán

Ki ünnepel igazán karácsonyt?
Kinek szép karácsonyfája van,
És sok ajándékát számbavéve
Önfeledten játszik boldogan?
Az ünnepel igazán karácsonyt,
Ki nemcsak kapni – adni is szeret,
Haragosa, ellensége felé
Készséggel nyújt békülő kezét.
Boldog, ha másnak örömet okoz,

És ünnep múltán is szeret, örül!
Így ünnepel igazán karácsonyt,
Kit Betlehemnek fénye vesz körül.

17. Szabolcska Mihály: Karácsonyest

Ezen az estén:
Egy nagy sejtelmes, boldog pusztaság
Lesz a mi házunk;
Hol egy csodás szó zendültére
Mi élő hittel vigyázunk.

Ezen az estén:
Felettünk a mosolygó csillagok
Szebben ragyognak...
S a szíveink egy titkos ihletés
Árján összébb dobognak!

Ezen az estén:
Mennyei fénylő angyal-seregek
Járnak minálunk,
És édes szénaillet lengi be
A szívünk és a házunk...

Ezen az estén:
Mi is megbocsátunk annak is,
Ki minket átkoz...
S mi is közelebb esünk valahogy
Az Ég bocsánatához!

Ezen az estén:
A mennyországnak édes melegén
Hirdeti minden...
- Ezen az estén száll hozzánk alá
a szeretet: az Isten!

Ezen az estén:
Mintha az ős ember-testvériség
Nem lenne álom...
- Hozsánna, néked, édes ünnepünk,
Óh, áldott, szent karácsony!

18. Túrmezei Erzsébet: Krisztusra várunk

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
De elültetjük kis almafánkat,
Bízva, hogy kihajt, gyümölcsöt terem.

Titok a jövő. Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.
Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
Munkában leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, ki jön:
Krisztusra várunk.

Ének: Krisztus Urunknak áldott születésén... (315. dicséret) (Vagy csak a gyermekek, vagy közösen a gyülekezettel.)

19. Túrmezei Erzsébet: Betlehemi kenyércsoda

Letekintett az éhező világra
Ő, aki minket öröktől szeret,
S a betlehemi jászol szalmájára
Odatette ínségünket szánva,
Irgalmasan – a Kenyeret.
Azóta évszázadok telnek,
S az a Kenyér ezernek meg ezernek,
Éhezők millióinak elég...
Neked, nekem!
Mindenkinek, aki a pásztorok nyomában eltalál oda,
Ahogy ők azon a csendes éjen...
Hogy insége örökre végetérjen,
S másokat is boldogan hivogasson
Osztozni az égi Kenyéren.

Betlehemi kenyércsoda!

20. Reményik Sándor: János evangélium

Összehajolnak Máté, Márk, Lukács,
És összedugják tündöklő fejük
Bölcső körül, mint a háromkirályok,
Rájok a Gyermekek glóriája süt.
A gyermeké, ki rejtelmesen bár
S természetfölöttire fogantatott:
De fogantatott mégis, született
S emberi lényként, tehetetlenül,
Babusgatásra várón ott piheg.
A gyermek, a nő örök anya-álma,
Szív-alatti sötétből kicsírázott

Rongyba, pólyába s egy istálló-lámpa
Sugárkörébe. Bús állati pára
Lebeg körötte: a föld gőz-köre.
A dicsfény e bús köddel küszködik.
Angyal-ének, csillagfény, pásztorok
S induló végtelen karácsonyok,
Vad világban végtelen örömök
Lobognak, zengnek -- mégis köd a köd.
S mindez olyan nyomorún emberi
S még az angyalok Jóakarata,
Még az is emberi és mostoha.

De János messze áll és egyedül.
Nem tud gyermekről és nem tud anyáról,
Nem születésről, nem fogantatásról,
Csillag, csecsemő, angyalok kara,
Jászol, jászol-szag, - József, Mária,
Rongy és pólya, királyok, pásztorok,
Induló végtelen karácsonyok:
Nem érdeklik - vagy mint rostán a szem
Kihull az ő külön történetéből,
Kihull mindez, és mindez idegen,
Apró, földizű, emberi dolog.
Nagyobb, nagyobb, ó nagyobb a Titok!

János, evangelista, negyedik
Külön áll, világvégén valahol,
Vagy világ-kezdetén, vad szikla-völgyben
S a fénytelen örvény fölé hajol.
És megfeszül a lénye, mint az íj,
Feszül némán a mélységek fölé,
Míg lényéből a szikla-szó kipattan
S körülrobajlik a zord katlanokban
Visszhangosan, eget-földet-verőn,
Hogy megrendül a Mindenség szíve:

Kezdetben vala az ige.
S az Ige testté lőn.

21. Bódás János: A karácsonyi Jézushoz

Jézus, te is születted,
Milyen fiú lehettél?
Verekedni szeretted?
Hát mosdani?... Vagy jobb voltál
Minden földi gyereknél?

Hát zöld egrest ettél-e
Egészséged vesztére?

Fáról sokszor estél-e?
Kék foltokkal rakva hányszor
Értél haza estére?

Panasz is volt néha rád?
Ne szomorítson a vád:
Ha elszakadt a ruhád,
Vagy valamit összetörtél,
Kiporolt-e jó anyád?

Ó, te égi, tiszta fény,
Követni mernélek én,
Szakadékok peremén,
Ha tudnám: te is így kezdted,
Gyermekként, akárcsak én.

22. Pusztai Sándor: Bennünk fénylő csillag

sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni

gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni

induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni

a jóságot még ma
el kéne kezdeni

óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

23. Ügördi Ferenc: Betlehemi pásztorok éneke

Nála voltunk, Tőle jövünk
S a szemünk káprázik,
Hisz azt láttuk, akit ember
Nem látott idáig.

Istállóban, a jászolban
Mosolygott a Gyermek,
Kiben Atyánk szeretete
Oly szépen jelent meg.

Templomná lett az istálló,
S buzgón térdre hulltunk,
A Kisdédben úgy imádtuk

Kegyelmes jó Urunk.

Neki adtuk a szívünket
S nem adtuk hiába,
Mert Benne a megértés jött
Testben e világra.

Dicsőség a magasságos
Mennyekben Istennek
Ki Fiában adta nekünk
Az örök kegyelmet!

Betlehemi fényes csillag,
Ragyogj be az éjünk,
Hogy Jézussal a szívünkben mindörökké éljünk!

24. A négy gyertya (Eljátszása két módon lehetséges. Vagy egy gyermek meséli az egész történetet, s a többiek pantomimmal szemléltetik a történeteket – vagy minden szereplő a saját szövegét is elmondja a cselekvése mellé.)

Mesélő: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya.
Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek.
Azt mondta az első :

1. gyertya: - ÉN VAGYOK A BÉKE!

De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni...

Mesélő: Néhány pillanat múlva már csak egy vékonyan füstölő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta:

2. gyertya:

- ÉN VAGYOK A HIT!

Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem...

Mesélő: A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.
Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

3. gyertya:

- ÉN A SZERETET VAGYOK!

Nincs már erőm tovább égni.

Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám...

Mesélő: Ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

Gyermek:

- De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kéne mindörökké...!

Mesélő: Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt. Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

4. gyertya

- Ne félj! Amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát.
ÉN VAGYOK A REMÉNY!

Mesélő:

A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával új életre keltette a többi.

Együtt: Add, Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény...! Hadd legyünk eszköz a kezekben, amely segít megőrizni gyermekeink szívében a hit, remény, szeretet és béke lángját!!! Ámen

Közös ének a gyülekezettel: 326. dicséret: Mennyből az angyal...

Lehetséges zárás:

Az ének alatt a gyermekek 2 sorban állnak egymás mögé. Az első sorban lévő kisebb gyermekeknél gyertya van, a mögöttük lévőkénél csillagszóró. A gyertyát tartók sorban meggyújtják egymás gyertyáját, majd folyamatosan a mögöttük lévők a csillagszórókat odahajlítják a gyertyák lángja fölé.